

את זה צריך להחזיר. זה ממש בלתי אפשרי. בו במקום החלטנו, שלא רק ש- אנחנו לא חותמים — אלא אנחנו גם לא יוצאים מהמישרד, עד שלא שומעים את הטענות שלנו. בערב עברנו לדירות החדשות, הריקות, עם הנשים — חלק מהן בחודשים אחרונים של הריון — ועם הילדים. היה קוריאמיים. בדירות החדשות אין עדיין השמל ומיים, אפילו מקום לישון לא היה. כוס קפה איי-אפ-ה היה להכין. אבל החלטנו שאין לנו מה להפסיד. אנחנו הולכים עד הסוף. אני מוכרח לציין את העזרה הגדולה

שלוש שנים הם חיכו לדירה המיוחלת. מאז נירשמו לתוכנית לדירות לזוגות צעירים של מישרד-השיכון. שלוש שנים של סבל והצטופפות בדירות-ארעי. ואז, הגיעה סוף-סוף ההזדמנות המיוחלת: לבוא לקבל את הדירות. הם באו. היה זה אז ש-21 המישפחות ניפגשו לראשונה. אלא שבמקום לקבל דירות, פתחו המישפחות הצעירות ב- שביתת-שבת, נעצרו והושלכו לכלא כי פושעים, שוחררו בערבות, והמשיכו ב- שביתת-רעב. **עד מה שהתרחש, סופר השבוע אדי מושקוביץ, מנציגי השובי תיים, בקיר צרוד לאחר יום של**

דעוכם

שלוש שנים חיכינו לדירה שלנו - וברגע האחרון גזל אותה משרד- השיכון מידינו. מוטב לנו להתפגר בשביתת-הרעב-ולא לגור ברחוב.

לדירה

של השכנים. כולם הודו איתנו. הביאו לנו קפה, נתנו לנו מיוזונים ושמיות. באמת עזרו לנו. נשארנו שם עד יום ראשון, השבוע. ביום ראשון בבוקר, באו עשרות שוטרים, עם זנונות. הראו לנו צווי-מעצר, ולקחו את כולנו לבית-המישפט. השופט אפילו לא רצה לשמוע אותנו. ישבנו במעצר כל היום. גם הנשים. עד שעורך-הדין שלנו, אמנון לין, שיחרר אותנו בערבות. או, החלטנו להמשיך במשרדי מישרד- השיכון בחיפה את שביתת-הרעב ש- התחלנו בה עוד בבוקר. עד כאן, אלי.

שפכנו דם בשבילה

עם חברי, בנימין ששון: "שרתנו בצבא. שפכנו דם בשביל המדינה. ומה היא מוכנה עשוי לתת לנו? הכסף ש- אנחנו מרוויחים מספיק בקושי בשביל אוכל, מיים וחשמל — והם עוד מבקשים ילודה. ממה ניקנה דירה?"

"אנחנו פה אנשים שאין להם מה להפסיד," אומר דויד יגיל, מראשי ה- שובתים. "המאבק שלנו צודק, ואנחנו לא נפסיק אותו עד שלא יסכימו להגיע איתנו להסכם על תנאים מתקבלים על הדעת. ואם יהיה צורך, נעלה גם ל- ירושלים ונפגין שם."

"שלוש שנים חיכינו לדירה — ו- פיתאום מישרד השיכון חושב שהוא יכול לחטוף לנו אותה, עליידי הצגת תנאים שהם מעבר לכותנו?"

"נישאר פה חברו, רועד מקור ומרעב. נישאר פה עד שנגיע לבית-חולים, או עד שאיזה תינוק ימות מדלקת-ריאות. אלא מה נעשה? גלך לגור ברחוב?"

שביתת-רעב וצעקות: היתה לנו אפשרות לבחור בין שלושה מקומות: קריית-חיים, קריית-שפרינצק ומנהיג-דוד. כולם בסביבות חיפה. בחרנו בקריית-שפרינצק. הבטיחו לנו דירה של שלושה חדרים על שטח של 74 מ"ר, במחיר של 42 אלף ל"י. היינו צריכים לשלם בהתחלה 11 אלף, עד הכניסה. אחרי זה, משכנתה בתשלומים של 160 ל"י לחודש. ביום המישי האחרון, בשעות אחר- הצהריים, הזמינו אותנו למישרד של חברת שיכון עובדים כדי לחתום על החוזה. ביקשנו לראות את החוזה. עד אז, כימעט ולא הראו לנו דברים כתובים. הכל רק בבעל-פה. כשראינו את החוזה — ראינו תיכף שזה לא מה שהבטיחו לנו. ראינו שאנחנו לא יכולים להסכים לתנאים כאלה. שטח הדירה הצטמצם, במפתיע, ל- 69 מ"ר. אבל המחיר שלה, קפץ ב-15 אלף ל"י נוספים. זאת המשכנתה רצו שנשלם בתשלומים של 220 ל"י לחודש — במקום 160 — בעשר השנים הרא- שונות, ואחריה 400 ל"י לחודש, במשך 15 שנה. ואת כל זה — גילינו ברגע האחרון, במקרה, רק בגלל שהתעקשנו לראות. וזה — אחרי שחיכינו לדירות במשך שנים וכבר שילמנו את הסכום ה- ראשוני.

זה לא שאנחנו לא רוצים לקבל את התנאים האלה. אנחנו פשוט לא מסוגלים. איך אני יכול להתחייב שעוד עשר שנים תהיה לי כזאת משכורת, שאוכל להפריש ממנה 400 ל"י כל חודש? וזניח ש- באמת ארוויח יותר — אבל אז יהיו לנו גם יותר ילדים, וילדים גדולים זה יותר הוצאות. ומה עם כל החובות שלקחנו בשביל לשלם את הסכום ההתחלתי? גם

תינוק ימות — אז יזון סוף-סוף משהו." 21 זוגות צעירים. מעולם לא ראו אחד את השני לפני כן. פועלים ואקדמאים. וזוויים וספרדים. שונים בכל מכל. רק דבר אחד משותף להם: חוסר- האפשרות להגיע לדירה משלהם. מעמל- כפיהם, בכלכלה הסורחת של ישראל '72.

ה ברירה שלנו פשוטה מאוד: לקחת את המישפחות שלנו, עם התינוקות, ולגור ברחוב — או להמשיך בשביתת-הרעב שלנו. אם נגור ברחוב — זה באמת לא איכפת יהיה לאף אחד במדינת-ישראל, או יותר טוב שנמשיך בשביתה. כשנגיע לבית-חולים, או אם